

Den blodiga söndagen i Everett. Vi glömma aldrig!

Till minne av Gust

På årsdagen av Everetts "Blodiga Söndag." Du möttes av kulornas vissel och gny. När du landa vid främmande kust. Och du föll uti strömen av mördande bly. Men du föll på din post, kamrat Gust.

Du sjöng med de andra — en frihetens sång — Från djupet av trängande själ. Du sjöng om frihet och lycka en gång. För dig och var slavande träl.

När dödsskjuten där uppå däcked du låg. Och livsvarma blodet där göt. Du bjöd livet farväl med sångfylld häg — "Håll fastet, kamrater," du slöt.

Likt mången som förut har stridit och blött I kampen för frihet och bröd; Likt mången som förut martyrdöden dött. Du kämpade intill din död.

Du kämpade din och allas var strid För frihet, för sanning och rätt. Du stred för en kommande lycklig tid. Åt arbetets slavande ätt.

Du dog som en hjälte — rebellisk din själ — Uti frihetskämparnes led. Du kunde ej formas till ödmjuk träl; För friheten därför du stred.

Ditt minne, kamrat, står så vakert och ljus Som en gryende vårmorgon röd. Hos mig skall det leva för alltid, vän Gust, Ty martyr du blev i din död.

Du möttes av kulornas vissel och gny. När du landa vid främmande kust. Ett offer du föll för mördarnes bly. Men du föll på din post, kamrat Gust.

Ragnvald Biltog.

EN UPPMANING TILL KAMRATERNA LANDET RUNT. SKRIV TILL VARA FÄNGSLADE KAMRATER.

Varje brev de får hjälper till att förkorta deras enformiga tillvaro, samt mera låta dem veta att vi på utsidan inte har glömt varken dem eller klasskampen.

Adressen till våra fängslade Minneapolis-kamrater är: Carl Ahlteen, Sigfrid Stenberg, Ragnar Johansson, Cook County Jail, Chicago, Ill.

Namnen på våra engelsktalande kamrater är tryckt i Solidarity för den 13 okt. Samma jail.

Ett årsminne

Det var en strålande vacker söndagsmorgon, vacker nog 'att sätta nytt mod och hopp i varje människosjäl. I en lokal i staden Seattle hade denna morgon samlats en liten skara arbetare av olika nationaliteter, men dock stridande under samma fana, och för samma sak, striden mot det brutala kapitalet och striden för "ytttrandefrihet," den senare som numera synes existera på papper endast. Den vackra morgonen ingav även dessa människor nytt hopp och ny stridslust. Man hade beslutat att fara till den lilla staden Everett för att där utkräva den rätt som Förenta Staternas konstitution så tydligt tillerkänna varje människa. Med glädje och med en stridslust som endast finnes i en I. W. W:s själ gingo de ombord på "Verona" som skulle taga dem till målet för resan, föga anande vilket tragiskt slut den skulle få. Man, sjöng de inspirerande revolutionära sångerna och roade sig på bästa sätt. Längtan- de väntade man på den stund, när den, som man trodde fredliga striden skulle taga sin början. När- mande sig Everetts hamn, upp- ständes den spiriterande sången "Hold the fort." Stämningen ombord hade nu nått sin höjdpunkt, man var viss om seger.

Plötsligt hördes från hamnen en berusad stämning fråga, "Vilka äro edra ledare?" Det enda sanningsenliga svar som kunde givas var: "Vi äro alla ledare!"

Knappast hade detta svar givits förrän skott hördes från hamnen och många av våra kamrater som några minuter förut hade stått full med stridslust, nu lågo döda eller sårade på däcked, i sista stund stridande för den organisation till vilken de svurit sitt liv. Många hoppade i vattnet för att där söka sin räddning från den mördande eld som riktades mot båten, men de blevo även där skottavlor för dessa banditer. När lugn åter inträtt, burös de döda bort, somliga av de sårade togos till sjukhus, andra kastades i fängelse och dogo där i brist på välbehövlig vård.

De överlevande höllos i fängelse en lång tid och fingo utstå hemska lidanden, men stridslusten fanns ännu kvar. Vid tanken på de döda kamraterna svuro de en ed på att hämnas. För varje dag som gick växte det kraftgivande och inspirerande hatet mot det system som så brutalt behandlar medkamrater av våra organisation.

Dessa kamrater dogo i striden för frihet och människorätt. Vilken död kan vara härligare än att få dö för sina principer, att få sluta sina ögon för sista gången medveten om att hava gjort allt i sin makt, för att stöta förtryck- karbandet och återgiva lönesla- ven sin ursprungligt naturliga rätt: frihet, jämlikhet och män- niskovärde.

Billy.

I. W. W. åtalad

Likgiltighet är hädanefter omöj- lig

Högsta domstolen i Chicago utfärdade den 28 september åtal mot alla aktiva medlemmar inom I. W. W.

Det heter i åtalet att "de hava olagligt och brottsligt i förening överenskommit om konspiration, att förebygga, hindra och fördrö- ja värkställandet av vissa ameri- kanska lagar" o. s. v., o. s. v.

Högsta domstolen har vid un- dersökningar funnit: att I. W. W:s medlemssiffra är 200,000, och att "organisationen utgöres uteslutande av arbetare," sprid- da inom industriens olika grenar, samt att nämnda organisation med stor aktivitet genom skrift, tryck och muntlig uppmaning propagerat för sina principer: att föra lokala sträcker, industriell- sträcker och generala sträcker, för att så genom våldsam revolu- tion avkasta existerande guverne- ment och myndigheter.

I denna sin vilda och barbari- ska strävan ha de icke skytt att delvis lamsla de industrigrenar och produkter nödvändiga för Amerikas "successfulla" krigfö- ring mot kajsardömet Tyskland.

Organisationen har uppmanat sina medlemmar att neka registre- ra eller göra krigstjänst vid här och flotta.

Så lyder i huvudsak anklagelse- akten, vilken är för lång och om- ständlig för Allarms knappa ut- rymme att införas i helhet.

Som ett omedelbart resultat av åtalssaken har över 200 medlem- mar arresterats och åtalats över hela landet.

Organisationens ordförande re- daktör Ralph Chaplin och 8 an- dra talare och aktiva medlemmar äro arresterade i Chicago.

I Minneapolis ett dussintal, och däribland Sigfrid Stenberg och Ragnar Johanson. I Seattle Ind. Workers redaktör J. P. Thomp- son, Doran m. fl. I New York Elizabeth Gurley Flynn m. fl. Överallt ha fängelserna slukat de bästa krafterna.

Staten begär 25,000 dollars i borgenssumma om Haywood skall få vintra i det fria tills rättegän- gen kommer upp. 10,000 dollars för vardera av de andra 9. Bor- gensumman för alla arresterade uppgår till över en million dol- lars.

Haywood kan dömas ända till 38 år påstås dagtidningarna. Förbittringen bland arbetarna är stor.

Likgiltighet är hädanefter omöjlig.

De senaste veckornas våldsak- ter mot organiserade arbetare (mot I. W. W.) har gjort mera propaganda än miljoner broschy- rer.

Den tiden då förföljelse dödade energien hos de undertryckta är förbi. Den åstadkommer nu det rakt motsatta, och kommer att

framskapa kollektiva handlingar.

Solidaritetsens budord har de senaste åren predikats till arbe- tarmassorna med sådan kraft, att det nu ovillkorligen kommer att bära frukt. D. v. s. handlingens timma slår vilken minut som helst.

Genom massarresteringarna och åtalen tvingas arbetarna att sys- selsätta sig med I. W. W. — lät- oss hava för ögonen vad Everetts blodiga söndag och därpå följande rättegång hittills framskapat — idéerna bli diskuterade och till- tvinga sig allmän uppmärksam- het. Och anhängarna bli flera och medlemsantalet större.

Anklagelsen att de konspirerat i regeringen är en nattsvart lögn, vilket advokat Christensen redan förklarar.

Då man ej kunde framprova- cera att I. W. W. vore förräddare, på så sätt att de motagit tyska pengar för bedrivande av propa- ganda, så må man väl försöka att få dem till konspiratörer.

Vilken människa som helst med sunt förnuft visste, att en revolu- tionär klasskamporganisation som I. W. W. har långt före kri- get haft sin ställning klar gent- emot kaiserism, junkerism och di- to tysk socialismen och den slav- lydnadsanda och chauverism all denna ism skapat.

Den reaktion som nu rasar kan sannerligen icke räcka så synner- ligen länge, ty de element som ända hittills förhållit sig likgil- tiga tillsluta sig nu I. W. W. och förstärka organisationen; organi- sationen erövrar arbetskontroll och därigenom tillspeas kam- pen och arbetarna avtvinga ge- nom kamp sina fordringar, vilka icke bli små — och alla klass- krigsfångar frisläppas.

Arbetarklassen ser då segern komma, och känner sitt mod växa, huvudena resas och mar- schen går framåt för att erövra en bättre framtid.

I denna riktning går det nu med stormsteg. Och det är handlin- gens organisation I. W. W. som skall frigöra människorna!

Hädanefter är likgiltighet o- möjlig.

Organisera! Organisera! Or- ganisera! Samlen pengar ome- delbart genom listor och General Defense stamps som erhållas från General Defense Committee, 1001 W. Madison St., Chicago, Ill. Samlen pengar på alla sätt!

Everett-rättegången var stor och kostade över 32,000 dollars. Men den nu förestående blir tio gånger större och kommer att ko- sta 100,000-tals dollars.

Blir de anklagade fällda blir också sträjk hädanefter lagbrott.

Ingen får vara likgiltig inför denna tragiska situation.

E. M.—n.

Gudstjänst i fängelset

Söndagsmorgon. Det är endast vetenskapen därom, allting är sig likt. Efter "frukost" promenad kl. 1/8. Då några toner på orgeln och order att vara absolut stilla, icke tala, icke röka, icke läsa!

Förväntan var den huvudsakli- gaste känslan som behärskade mig. Såsom agitator och förelä- sare hade jag ju vunnit en del tekniska färdigheter ifråga om tal- konst, — och jag påminde mig ej ha varit närvarande vid något kristligt samkväm på minst fem- ton år! Detta med undantag av de gånger jag vid olika tillfällen på flerfaldiga platser uppsnappat s. k. predikanter i gathörnen. Som jag aldrig varit vän av gatumöten av något slag, därför att de ej ge tillfälle att tillräckligt utarbeta de tal, beräknade jag nu att i lugn få höra något bra även om det ej överensstämde med min upp- fattning.

Men jag blev besviken! Även apostoliskt sett, måste jag erkän- na att det presterade var under all kritik.

Jag förstår ju att man av "apo- stlarna" nu för tiden ej får begära för mycket, men även de minsta fordringar om lite logik, blevo fullkomligt besvikna. De judiska fiskardrängarna och de andra handtvärkarna som grundlade "lä- ran" hade absolut misslyckats sedan i begynnelsen om deras uttrycksätt varit så minimalt och löjligt intetsägande som dessa vittnen!

De vore vänliga nog att bedja gud välsigna oss när de slutade, men jag önskade att om detta vo- re möjligt, de självo vore i behov av massor av "välsigntlse" för att "bli dryga" som min gamla mor brukade säga. —

Vi var sju st. konspiratörer här i fängelset, folkuppviglare, icke alla talare, men jag är absolut övertygad om att vilken som helst av kamraterna som fått det- ta utmärkte tillfälle att tala för ett hundratal andaktigt (av tvång) lyssnande åhörare säkerligen kun- nat anteckna en tredjedel som medlemmar efteråt.

Jag vet ej varför det är så, men jag vet att så är fallet.

Om det kanske är för att deras "försonlighetslära" ej passar över- ens med våra oförsonliga tider, — med så mycket större skäl hade man då rätt att fordra mera för den svärbevisliga saken, knepslu- ga advokater.

Som det nu var, urartade det hela till en pinsam plågstund, oestetisk och osmaklig, därför att bristerna kunde läggas på den "stora idéens" litenhet i framfö- randet.

Att detta försiggår i ett ran- sakningshäkte, i ett "fritt land", med dito "fri religionsuppfatt- ning" gör inte lögnen mindre.

Mannen som talade, visste ju att han ej kunde mötas av oppini- onen, detta gjorde honom hän- synslöst ovarsam med logik och sunt bondförnuft. Han borde i

När bojorna brista

Det klingar en ton i mitt hjärtas vrå

En lisa för häg och sinne, Vål tystnar den stundom, när stormar gå, Men lever dock djupast inne. Den sjunger i dyster och hopplös tid,

I dagar kulna och tunga Den dämpas väl stundom av kamp och strid, Men upphör dock ej att sjunga.

Den sjunger en sång om det hjäl- temod, Som trotsar förtryck och faror, Som offerar sitt rödaste hjärteblod I vaknade slavars skaror. Om fattigmanshär som skall gå till strid, Bland tallösa strider den sista, Och skapa med segern den nya tid, Då banden och bojorna brista.

En morgon skall bräcka i purpur- brand, Då rättvisans sol skall glöda, Och fylla med hopp de förtryck- tas land, Och locka fram rosor röda. Då sången skall sona som se- gers tolk, Och ej mer sin segerklang mista, Men bära till längtande, fjättrat folk Sitt bud om att bojorna brista.

Då bröder vi hunnit till sist det mål Som lyst oss i dagar tunga, Då allt som var bundet i bojors stål Befriat, skall jubla och sjunga. Då allt som är lumpet och fult och smått Skall dö som en falnande gnista, Och allt som är ädelt och stort och gott Skall leva — när bojorna brista! Signe Aurell.

stället förstått att, visligen lägga sina ord, där ju tvånget att lyssna förde med sig, att kritiska sinnen vaktade hans lamentering.

"Gud har förbannat den här jorden," sa' han — vilket inte ser otroligt ut alls, — och den som söker ändra den misslyckas genast."

"Hur kan någon tvivla på hans (guds) överstorhet" skrek han om en stund, — "om hans vilja skulle släppa just nu skulle mä- nen kanske flyga till satuhus och jordeländet flyga rätt in i solen och förgås"!!!

Hur kan man tvivla att han (fortfarande gud) är allsmäktig. Det är han som har skapat all denna skönhet och harmoni?!!

Hur han kunde finna harmoni i den "förbannade jorden," sa' han inte, — det kunde han nog inte.

"Jag vart arg i går," sa' han vi- dare, "när kolhandlaren begärde elva och sextiofem för ett ton kol, se det är bevis för att både (Forts. sida 4, spalt 1.)

An official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World. Published semi-monthly.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Prenumerationspris: Helt år 75 cents. Lösnummer 5 cents. Aterförsäljare redovisa med 2½ cents.

Yearly subscription 75 cents, ½ year 40 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2½ cents.

Send all communications to "Allarm", Box 179 Minneapolis, Minn.

Wm. D. HAYWOOD, Gen. Secy.-Treas. 1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

GENERAL EXECUTIVE BOARD

F. H. Little, Francis Miller, C. L. Lambert, Richard Brazier and William Wiertola.

Humbug och verklighet

Ingens nytt under solen, — repetition av gamla läxor, — om-sjuning av samma visor, — all-tid samma idissling. När en per-son med aldrig så litet heder och bjdning blir överbevisad om, att han är orätt, så erkänner han det-samma, men sådan hederskänsla kan ej tillkännas auktoriteten av fiendeprässen. Men det finnes ett annat ordspråk vilket de, synes följa mycket noga, nämligen: (Desto mera man rör i smörjan, desto värre luktar den) men låt dem röra tills de blir vimmelkan-tiga och själva drages in i vir-veln, för att för alltid försvinna i djupet av livets stinkande dyöpl. I alla mot Tyskland förenade län-der begagnar parasiterna sig av samma form, för sina åklagelser. **TSYKT GULD:** Så skallar ro-pet från fririddarne i alla dessa land. Revolutionärerna, (eller kanske rättare) främsta ledet av klassmedvetna arbetare beskylls öppet för landsförräderi och sam-mansvärjning, av den enkla orsa-ken, att de vågar att begära nog för att kunna leva, utan att alltid höra magen skrika, och benko-torna skramla, vid minsta rörel-se. Låt oss göra några jämförel-ser för att sedan lättare kunna draga en logisk slutsats. Auto-krati: menas envælde, demokrati: massvälde. Men det är återigen skillnad mellan vad ett ord menas och vad det egentligen visar sig vara i det praktiska livet. Under nuvarande förhållanden kan icke de ovan nämnda förklaringarna användas, ty förhållandena visar sig vara snarare omvända. — I dagliga prässen-läses följande:

"President Wilson kommer ej att tillåta någon anti-war propa-kanda, vare sig i handling, tal, el-ler skrift. I nästa spalt läses sedan en liten artikel från det auto-kratiska Österrike: "Hotande, o-lycksbådande massdemonstration-er i Österrike mot kriget." Det låter nästan otroligt, när man be-tänker att vi (de förenade) krigar för att avskaffa det autokratiska förtrycket, men i och med det-samma varsebliver att där exis-terar mera frihet än här. Arbetarklassen i ett land som tror sig vara fri, men likväl är fjättrad, har mycket längre väg att till-ryggslägga, innan de nå befriel-sen, än arbetarklassen i ett land, som vet att de är bundna och vill frigöra sig. Om demokratin in-nebar sin rätta mening, då sutto icke våra kamrater nu i fängelse, då avtjänade icke så många fri-hetsälskande kamrater nu sina fängelsestraff, då var icke våra fritalande tidningar och skrifter förbudna, då uppbröts icke fred-liga möten, då gjordes inga in-brott, och förstörelseverk å våra lokaler — men det är endast en reflekt av ordets betydelse och ic-ke ens denna reflekt är äkta. — Humbugen — denne förrädare! som går omkring med en korg ro-sor, och beströ avskrädeshögar.

larm", Box 179 Minneapolis, Minn.

Tidningen utkommer den 1 och 15 i varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

I arresteringen av våra tre präktiga kamrater: Stenberg, Ragnar Johanson och Ahlteen, visade statens blodiga hantlanga-re att de likväl, trots allt, ha en liten insikt i vad de göra. Flera andra, lika goda, lika präktiga kamrater ha fått dela samma öde som dessa tre, och vad som kom-mer att skrivas om dem, gäller som en regel för allesamman. Jag känner dem bäst och därför tar jag friheten begagna deras namn.

Min personliga uppfattning är, att alla aktiva medlemmar i vår rörelse äro lika nyttiga, lika myc-ket värda aktning och beröm som rörelsens mera officiella medlemmar. Så skillnaden mel-lan en Krapotkin och klubbmed-lemmen, som säljer och sprider hans värdefulla arbeten, är ytterst minimal. Den ene kunde inte ut-föra sin mission utan den andre.

Den människan är stor, som har en egen uppfattning och som vågar att möta allt och utstå allt i striden för sitt mål.

I dessa tre kamrater ha vi vär-diga representanter för vår sak, och det är med stolthet mitt min-ne för dem dröjer vid dem. De äro energiska, viljestarka och in-telligenta. Och äro således be-härskande av de tre största brot-ten en individ kan äga mot ett ruttet blodtörstigt samhälle.

Vi ha alla lärt oss hålla av dem så, som man endast kan avhålla goda, pålitliga kamrater och vän-ner. Det är med ett visst svär-mod en tänker sig dessa aktiva och dädlystna människor skola sitta inom galler och bom.

Det hårdaste av alla straff ä sysslolösheten för en person vars närvar stä spända i arbetslust. Att känna sig urstånd hjälpa till, då ett så stort obrutet arbetsfält lig-ger framför en, det är grymmare än fängelsestraffet i sig självt.

Fordom var det en last att vara brottslig, men tiderna förändras, det är nu en dygd.

När världen är full av dårar, är fängelsestraffet en ljuv vil-oanstalt.

Statsodjuret har fått blodad tand och känner ingen ro förän det har mattats. Vems blodet är gör detsamma, blott det är blod.

Vad annat ha vi att vänta än arresteringar och straff. Hållre livsidsstraffet — än uniformen. Soldaten mister sitt självrespekt, fängelsen kan behålla sitt.

"Misstro aldrig rösten i din egen själ," var Strindbergs vack-ra råd. Soldaten misstror sin och därför kräves det disciplin att hål-la huvudet uppe.

Att vara trogen rösten inom sitt bröst, det är vad som var or-saken till bestraffningen.

Vi få lov att tänka och känna, men göra det inom laglighetens gränser. Vi få ha vår egen upp-fattning med, om den icke står i strid mot lagen. Snart får man väl ge sig iväg till någon advokat och fråga honom om vilken upp-fattning som är tillåten.

Lyckligtvis gå idéerna fram utan lagens hjälp. De äro laglö-sa och stå utom myndigheternas klor. Det skapande var alltid lag-löst. Lagen är till för de stilla-sittande lathundarna. Skall jag studera lagen innan en tanke får födas! Tanken är större än jor-dens alla lagböcker tillsamman, ty den är levande medan lagen är död. Tanke utan handling är bra; men tanke med handling är bättre.

Hos våra kamrater voro tan-karna och handlingarna ett. De handlade ofta mer än deras kraf-ter tillåto. Den epe var talaren, den andre redaktören och den tredje organisatören. Säg man dem om dagarna arbetade de, om natten och om söndagarna. In-gen vila för revolutionären! Med blicken fästad på frihetens stora mål uthärdades de tyngsta bör-dor. Det fanns ej ett möte på vil-let de ej voro med, ej ett tillfälle som fick gå dem ur händerna.

Det var energi utan gräns och mått, där var den hänförelsens glöd som skapar och värmer. Gardish.

EN UPPMANING

till Allarms medarbetare att icke insända några artiklar vilka berö-ra krigsfrågan som varande na-tionell. Vi anse att alla nu stri-dande nationer äro lika mycket skuld till att detsamma existera. Det finns många andra stora frå-gor att diskutera. När arbetar-klassen blir organiserad och **KLASSMEDVETEN** då kom-mer kriget att dö av sig själv. Redaktionen.

I jäsningstid

Folk kom ibland och klandrade dem för små brister; folk, som inte räckte dem till deras knän.

Det skulle ej förefinnas en in-bördes beundran bland oss, ehuru svårt det ofta är att avstå däri-från. Kamraterna ur våra led som fångslas eller avrättas skola vara sporrar. Vi skulle bita hop tänderna och gå vidare fram, stri-da till sista man.

Myndigheterna kunna inte göra något som icke hjälper vår sak.

Bärarna av fria idéerna äro li-ka verksamma vilket de äro le-vande eller döda.

Bakomén är död, men hans minne agiterar och väcker, i dag som vid hans död. Om i fängel-set eller graven, idéerna växa fram, likt markens gräs. De kun-na slå och slå och slå, så kommer det dock alltid upp, varenda vår, lika grönskande och friskt.

Varje arresterad kamrat är en spik i det nuvarande samhällets dystra likkista. Vi som äro fria skola gräva gropen och snart skall hela eländet störtas däri.

Ingen skall sörjande stå vid denna grav, ingen skall strö blom-mor över den; ingen skall nånjas gå där. På kullen skall växa nässlor och giftig svamp.

Man talar om att deportera dem; men vart? Var skola de kunna skickas bör de ej göra samma nytta för vår sak och ska-da för deras? Vårt arbetsfält är hela jorden, från pol till pol.

Med stegrat hat och eggad energi skola de på nytt gripa ver-ket an. Från dem skall världen lära sanningen om lögnernas land.

Men skolä vi tillåta myndighe-terna stiga inom dörrarna av vår rörelse och ta vem de bahagar? Äro vi ännu oförmögna att häjda dem?

Vi äro miljoner inom våra led. Att riva fängelserna är lättare än bygga dem upp. Vi kunna stan-na varje hjul i industrien och läg-ga världen i mörker. Vi ha makt att förplåga de fattige med mat och kol och kläder och låta de ri-ke hungra och frysa ihjäl.

Var är knappen att prässa på, som får hela maskineriet att stan-na? Var är ordet, som väcker de slavande miljonerna? Jag skulle vilja lida tusen dödar om jag visste det. Var är mannen som vet det, utan att trycka på knap-pen, utan att säga det ordet? Finns han, då är han historiens största brottsling.

Stormas inga bastiljer mer? Kommer aldrig revolutionen? Sä-den är mogen och väntar på sin skördare. I namn av alla våra orättvist straffade komrater — res er slavar, res er! Börja vä-gen och den skall översvämma hela världen. Där skall från gru-vorna, fabriker och husen kom-ma ett böljande hav av missnöjda människor, vilka vänta på att ha-nen gal. De skola tåga frivilligt åstad och de röda fanorna skola fladdrande för vinden leda ska-rorna segrande fram.

En lyckad revolution i Amerika skulle störta tyska autokratien snabbare än våra soldater med si-na kanoner och gevär. När tsa-ren föll bleknade alla krönta hu-vuden och kronorna skakades på deras hjässor. En stöt till, och de falla.

Tyska folket är berättigat att fråga vilka förmåner de andra na-tionernas folk ha, som icke njutas av dem. Låt oss visa det tyska folket med tydliga, och verkliga exempel, att vi ha det bättre, och de komma snart att följa oss.

Det är om revolutionen våra kamrater bakom gallren drömma natt och dag. Låt oss oss besan-na deras drömmar med revolu-tion och befrielse. Må fängelse-portarna gnissla för sista gången och öppnas för alla vilka äro dömda där. Må de få vara med i den brusande revolutionens befrielse-värv och njuta frukterna av en värld så fri och så lycklig att in-ga "brottslingar" finnas mer.

W. E. —

Harmoniska toner från fängelset

Ljudvägen har nått sin bestämmelseort, och landade i den världs-beryktade postboxen n:r 179.

Söndagen den 14de okt. 1917, avhöll de fångslade medlemmarna av I. W. W. föreställning, med följande program:

Del 1.

Unison sång, "Hold the Fort." R. Johanson
Dekl. "Fredlös" av Fröding Sam. Scarlett
Dekl. "When the leaves come out" Ralph Chaplin
Sång "I Rumanien" Dave Tinger
Sång, "Arbetets söner" och "Luffaren" av Joe Hill
Svenska sångkören Busga

DEL 2.

Föredrag, "En sträjk i California" Wm. D. Haywood
Scotts sång Sam. Scarlett
Skämtstycken Carl Ahlteen
Dekl. St. Clair
Dekl. "The girl across the way, författad av densamme i fängelset..." R. Brazier

Unison sång, "The Red Flagg."

En sträjk i California, citat av Wm. D. Haywoods föredrag. Föredraget vilket mottogs med varma applåder återgives här för att giva en föreställning om den stämning som här är rådande.

Klasskamrater! När jag blev uppsatt på programmet här för ett föredrag, så skulle någon kanske få uppfattningen om att något mera världsbeaktat anförande skulle hållas. De olika föredrag som hållits i det förgångna och som haft värligt värde här följer av handling.

Så utarbetade Abraham Lincoln sitt bekanta anförande före sla-get vid Gettysburg. När han talat vände han till-fronten och fullbor-dade i handling sina ord.

Detta föredrag har senare upprepats mer än ett tusen och en gång, bl. a. flera hundra gånger av Jennings Bryand, men endast ord, ord. —

Vi, klasskamrater, äro här i fängelse därför att vi sträjkat, i kam-pen för bättre förhållanden. Vi ha uppmanat till sträjk, och jag skall nu berätta om en sträjk i staten California som våra förfäder delto-go i.

Arbetsgivarna i California äro lika arbetsgivarna över hela lan-det och över hela världen, de söka att få det mesta arbete utprästat för den minsta möjliga betalning. De anställde vita arbetare för ut-sugning, men efter en tid började de knorra för bättre villkor. Far-marna som sysselsatte dem, dels med fruktplockning och dels med bomullsplockning i Imperial Valley slog sig tillsammans i s. k. Kommersiella Klubbar för att söka medel och bot för det resande missnöjet. Man beslöt att importera de små bruna männen — från Japan — troende att de ej kunde lära konsten att tillsammans kämpa för bättre villkor.

De små bruna männen lärde konsten och de Kommersiella Klub-barna hade nya oroliga sammanträden för att underhandla om situa-tionen. —

Ett slughuvud hov upp sin röst, talade och sade: Låt oss in-portera apor, vi kunna lära dem att plocka frukt och bomull. —

Sagt och gjort. Skepp sändes ut till Samoa-öarna och Syd-Afri-ka för att infånga apor och markattor. De bringades över i stora massor och träningen vidtog.

De små bruna männen från Japan hade under denna tid samlat sig i grupper, köpt sig eget land och hjälptes nu åt att bruka jorden för sig själva.

Men nu vidtog utsugarna åtgärder, och genom lagstiftning för-bjödes de bruna männen att besitta mera land i den "Gyllne staten."

Emellertid övades aporna i sitt tillkommande arbete, medan fruktträden ännu stodo i blom togos de ut i de stora fruktträdgår-darna, olika föremål bundos upp i träden och de lärde sig att plocka detta kvickt och behändigt.

Nu gnuggade landägarna sina händer av förtjusning, den rika jordens avkastning skulle nu odelat tillfalla dem. Apora fordrade en-dast att bli födda och instängda under tiden de ej arbetade. Skönt. Bomullsskörden hade redan börjat och de små aporna vi-sade sig vara värligt flinka att plocka buskarna!

En otrolig livlighet rådde på bomullsfältet, medan solen gjöt sina glänsande strålknippen och en frisk sunnanvind svalkade de flitiga plockarna. En liten ung apa hoppade lekande omkring som på lek snappade åt sig en liten tapp bomull här och där!

Så kom plötsligt en vindpust blåsande och tog en liten bom-ullsudd med sig högt upp i rymden! Den lilla apan gapande av förvåning, när han såg hur tusslen slutligen försvann i höjden. Han plockade en annan sudd och kastade upp den — med samma re-sultat!

Han skrattrade hjärtligt åt leken, och började plocka hela nävar av bomull, kastade dem uppåt, och såg dem segla sin väg i vind och soldis. De övriga aporna åsågo fenomenet och med välkänd kvick-het och lärtaktighet började de åt härmas efter exemplet. Buskarna voro snart avplockade, och nu angreps de redan packade balarna, och innan någon hann hindra det bildade all den plockade bom-ullen seglande moln i den varma brisen, här mot ökända öden!

Farmarna blevo vilda av förtvivlan över förlusten, och aporna stängdes inne för den roliga men kostbara leken. —

Nu började fruktplockningen. Träden stodo fulla av de härlig-gaste mogna plommon och andra frukter! Med ett jubelskri släp-pes aporna ut i sitt element, och flögo upp i träden!

Straffen för deras upptåg hade huvudsakligen bestått av ut-svältning, nu plockade de mogna, fina plommon beto en bit av detta och kastade resten på marken! Varför äta dem helt och hållet när det var sådant överflöd.

Nu blevo jordägarna förtvivlade, de stodo inför utsikten att bli ruinerade! De vädjade till guvernören av Californien, fordrade borggärdarister för att skjuta på upprorsmakarna!

Aporna fortforo med sin taktik och levde lyckliga och glada! Guvernören svarade att nya lagar hjälpte föga, och förövrigt vore de ej medborgare i staterna!

Med våld lyckades man stänga in de små odygdiga varelserna i burar och beslöt att de skulle få svälta ihjäl.

Men det fanns ett sällskap i landet som kallades: Djurskydds-föreningen, och de ingrepp med styrka emot detta handlingssätt!

Nya stormiga möten avhölls av Kommersiella Klubbar och man beslöt att göra av med aporna som man gjorde med grubarbe-tarna i Arizona genom att deportera dem.

Skepp lastades åter, och aporna återsändes till Samoa och Syd-Afrika, och där hänga de nu i sina svansar (fria och glada) i trädens grenar och berätta för sina knipsluga avkomlingar om hur de gjor-de den första sträjken i Californien! Ragnar Johanson.

Expropriering av bankerna

(Ur "Huru vi gjorde revolutionen", av Emile Pouget och Emile Pataud.)

Alla de fackliga organisationernas kommittéer hade oupphörigt sammankomster. De sutto så gott som permanent i sammanträden fjättrade av en febril verksamhet, som växte allt mer och mer.

Det var icke nog att ha störtat den centraliserade, militariserade staten, uttrycket för romersk och caesaristisk rätt. Den huvudsakliga uppgiften började i och med detta fall: man måste åter sätta den sociala maskinen i gång, och man måste framför allt med största skyndsamhet anskaffa näringsmedel för att undvika hungersnöden.

Till dessa svårigheter av första ordningen stötte andra lyckligtvis mindre betydande, besvärligheter, framkallade av de envisa anhängarna av statsocialismen, som satt sig i sinnet att begagna revolutionen till skapandet av en ny regering. Deras svikna förhoppningar att icke ha lyckats installera någon som helst slags myndighet i Hotel de Ville hade icke fått dem att avstå från sitt projekt. De hade lidit nederlag men voro icke omvända. Deras vistande i en parlamentarisk miljö och deras lagstiftande verksamhet gjorde det omöjligt för dem att hinna förstå rörelsen, vars vidd översteg deras fattningsförmåga. De trodde att revolutionen var förlorad.

Deras inblandning orsakade emellertid ingen större fara tack vare den långsamt med vilken de voro vana att röra sig, de onödiga debatter utan ända som parlamentarismen fostrat. Fackorganisationerna vunno försprång genom snabbhet och handlingskraft. Hos dem voro diskussionerna korta, besluten voro snabba och deras väckande följde omedelbart.

Denna överlägsenhet krossade revolutionens parlamentarister, vilka berövade sin stödjepunkt i det blå, uttrötade sig själva med bemödanden, som måste bli utan resultat, då alla sociala krafter nu strömmade åt de fackliga organisationerna.

Regeringens återupplivande kunde därför undvikas, och när fältet en gång väl var rensat från alla politiska överflödigheter, så tillkom det de intresserade själva, organiserade i sina fackliga organisationer, i arbetarebörser, i landsorganisationer att direkt organisera och förverkliga det nya sociala livet.

Den första omsorgen blev att icke falla offer för samma misstag som 1871. Minnet av Kommunen som satte vakter vid Franska bankens kassavalv, vars miljoner man använde för att betala undertryckning av revolutionen dirigerad från Versaille, var allt för levande, allt för närliggande för att man skulle på nytt begå samma fel. Revolutionärerna hade sinne för sociala realiteter, och de visste att de icke vunnit fullständig seger därför att de rivit ned framsidan på den gamla samhällsbyggnaden — parlamentarismen. Därför beslutade också Landsorganisationens representantskap redan samma natt som följde på massans seger, efter en överenskommelse med banktjänstemännens organisation, att sätta sig i besittning av Franska banken, av "Caisse des dépôts et consignations," de stora finansinstituten, — utan att göra någon åtskillnad mellan de privata eller statens banker och pänninginrättningar.

Det blev överenskommet att man skulle ställa en provisorisk kredit till vederbörandes förfogande och att de beslagtagna rikedomarna, betraktade som samhällelig egendom, skulle användas till sociala behov och tryggheten av konsumtionen tills reorganisationsarbetet fortskredit så långt att normala förhållanden inträtt. Det bestämdes dessutom, att man skulle föra konto med privata för deras dispositioner

vilka de kunde fortsätta att bruka under form av bankanvisningar vid behov av byte.

Dessa operationer framkallade demonstrationer av en särskild karaktär. Återstoden av de reaktionära partien, vilken man skulle kunna kalla prehistorisk, trodde tillfället vara lämpligt fästa uppmärksamheten vid sig. Dessa trögjur, som trodde sig göra sina rop: "Leve kohungen!" mera sympatiska genom att blanda dem med ropen: "Död åt judarna!" framkallade folkskockningar. De hoppades kunna leda folket på avvägar genom att hetsa det enbart på det judiska kapitalet, mot de semitiska bomberna. Det mottagande de rönste visade dem hur långt de voro efter sin tid. De blevo hänade och behandlade på ett eftertryckligt sätt av arbetarna, som icke läto förläsa sig av dessa spetsfundigheter från en förgången tid. Lektionen blev sträng nog, och dessa reaktionära dumheter fingo ingen framgång.

Ett skådespel av helt annat slag — smärtsamt därför att det blottade gammalt armod, vederkvickande därför att det förkunnade slutet utan återvändo — var tötmandet av postbankskontoren från alla föremål av stort eller litet värde. Proceduren blev mycket enkel: alla panter utlämnades gratis till vederbörande.

Den massa som bildade kö utanför dessa inrättningar bestod icke allenast av proletärer. Många av dem som trängdes där voro affärsmän, hantvärksmästare, som av affärssvårigheter och ångest för kreditens stoppande drivits att pantsätta sina värdesaker. Och dessa kunde icke underlåta att i djupet av sitt hjärta känna en viss tillfredsställelse, fast de nya sakernas ordning för övrigt icke kunde framkalla någon sympati hos dem. De kunde icke undgå att tänka, att om än revolutionen skulle komma att medföra mycken förgäelse för dem, så började de den åtminstone på ett älskvärdt sätt.

Omedelbart efter segern blev en annan åtgärd spontant vidtagen. Grupper av revolutionära skriftställare, liksom tryckeriarbetarna, överlade om hur man skulle ordna med återutgivandet av tidningarna. Det var ju helt naturligt, att då de sociala förhållandena blivit helt omvälvda även förhållandena för utgivning av tryckalster voro andra.

Förut hade de dagliga tidningarna knappast varit annat än ytliga värktyg för kapitalismen; och de förslavade både journalister och typografer. De förra såväl som de senare nödgades undertrycka sina egna synpunkter på saker och ting, offra sina idéer, sitt klassintresse och medvärkan till spridandet av åskådningar som de ofta ansågo vara falska, skadliga och fördärliga; nödvungna att från kapitalet erhålla en lön, utan vilken de icke kunde leva, tvingades de därtill.

Hädanefter voro arbetarna icke längre slavar under kapitalet; lönesystemet var avskaffat och följaktligen måste fabrikantionen av de dagliga prässalstren bli helt annorlunda. De kunde blott bli produkter av fria överenskomelser och samvärkan av arbetare av alla kategorier — såväl intellektuellt som materiellt — vilka arbetade för att få ut tidningarna till allmänheten. Dessa kunde som följd därav blott bli uttryck för folkets strävanden, blott reflektera folkets förhoppningar.

Alla andra organisationer vidtogo också sina förberedelser för återupptagandet av arbetet inom alla olika branscher. Det var som befrielsen från en mardröm när alla kvarter, som lämnats åt sitt öde av renhållningsarbetarna, blevo sopade och putsade och all den osundhet försvann som blivit upphopad. Och det var en fast föröget när ljuset åter strömmade från de elektriska glämlamporna och gasen åter flammade från gatans stora kandelabrar.

Men framför allting annat gällde det att lösa livsmedelsfrågan!

Vad lära vi av dessa orolighetens dagar?

Det är förvånansvärt att höra huru alla utan undantag klandra I. W. W. för allt ont som sker i vårt goda civiliserade samhälle.

Järnvägsolyckor, eldsvådor, olyckshändelser för privata individer o. s. v., allt klandras vi för.

Snart finna de maktägande väl bevis på, att vi äro, om inte direkt, så indirekt skyldiga till missväxt, hagelstormar, och allt annat som tillfogas den privata eganderätten och profiten skada. Vi äro i sanning en andre Kaiser William i miniatyr. Det enda som vi inte äro direkt beskyddade för ännu, är att vi äro orsak till det nu pågående kriget.

Att vi se dagtidningarna fulla av alla sorters häresande historier om I. W. W. förvånar oss inte längre, man bliver van vid allt, men att man får se den prostituerade pressens gamla kartoner i A. F. of L:s egna tidningar, då måste man i alla fall känna sig förvånad.

Vi finna i senaste numret av I. B. B. H. månadsskrift, en karton, visande ett av kapitalistens fantasifoster, nämligen föreställningen av en I. W. W. sättande eld på en bomb, samt hur en "fiktig fackföreningsman" (tidningens eget uttryck) hindrar honom att utföra handlingen; då måste man giva sina känslor uttryck i ett gammalt välkänt fy fan.

Eller skall man använda Nasarens uttryck: "Fader, förlåt dem ty de veta inte bättre," men det är numera inte någon förmildrande omständighet att vara okunnig, så varför skulle det vara det i ovannämnda fall?

Man måste ovillkorligen fråga sig själv: Har nämnda karton kommit in på grund av att de äro okunniga om våra taktiker och idéer?

Knappast troligt! Så kommer den tanken, att de tjuta endast för de höra andra tjuta.

Ser så ut åtminstone, eller de hava sin ringa skärv från samma håll som uppehåller de andra av våra förföljelseorgan.

De måste inte hava reda på S. L. P:s uppfattning om sabotagefrågan. Ett av deras påstående är, att I. W. W. endast språkar om sabotage, men att A. F. of L. använder sig af nämnda stridsvapen. Om så är förhållandet vad är de motståndare mot oss för?

Vi veta alla vad munväder bringar. Eller de kanske har samma uppfattning som vi hade — såsom barn.

När vi kasta stenar och stältråd, träbitar o. dy. i gräset innan det skulle avmajas, och på så sätt förhindrade arbetet, samt ådrog ekonomisk förlust vi ansågo det endast vara ett gott skoj. Om vi hade hört någon blivit arresterad för sabotage, vi hade endast ropat med högen: korsfäst, korsfäst.

Så enligt S. L. P:s uppfattning det skulle vara samma förhållande med A. F. of L., eller åtminstone med deras ledare.

Man räknade på så långt där fanns en möjlighet. Nödvändigheten tvingade ofta att man åter gick till arbetet under bristfälliga förhållanden. Det var något tillfälligt oundgängligt, som man måste underkasta sig; men man skyndade sig att råda bot därpå. Besittningstagandet fortgick metodiskt.

Sedan staten nu blivit krossad, kunde nu icke längre någon allvarsam makt förhindra folkets sunda instinkt att taga sig praktiskt uttryck. Samförståndets och endräktens anda blomstrade, såväl som de kommunistiska tendenserna, vilka så länge blivit undertryckta av myndigheterna.

Och traditionerna blevo åter knutna mellan den nya staten och medeltidens kommuner, i vilkas sköte en rudimentär kommunism hade spirat, men vars utveckling blivit stoppad av den centraliserade regeringsmakten.

Vi finna glädjande nog ett stort procent av A. F. of L:s medlemmar har vaknat upp från sin andliga sömn.

Så får vi höra dagligen att sedan I. W. W. började organisera, ja, då började striden. Vi ge dem rätt däri. Vi skall till och med gå längre i vårt erkännande, att sedan I. W. W. börja organisera striden inte endast började utan har hållit på ända sedan, och skall hålla på tills vi tillkämpat oss våra naturliga rättigheter, nämligen, rätten att leva och njuta av frukterna av vårt arbete. Tänk, vad styrka vi hade haft om inte vi varit skilda åt, är ett annat uttryck! Mycket sant; men styrkan ligger inte alltid i antalet.

Om vi inte använder oss av rätta och tidsenliga medel, så äro vi dömda till undergång. Vad nytta är det för oss, om S. L. P:s ideal bliva förverkligade, nämligen, att vi kan få höra "Industrial Unionism" predikad från kongressen i Washington. Skulle det frälsa oss från vårt ekonomiska slaveri? Jag påstår nej.

Vi måste hava Industriell Unionism predikad på varje arbetsplats.

Där kan vi visa slaverna var missförhållandet ligger, samt mera. Vi kunna genom våra dagliga kontakt med missförhållandet, finna lämpliga metoder för att förbättra sakerna på platsen. När vi alla göra så, då behöver vi inte hyra någon att predika våra idéer i kongresser eller senater.

Ja men så kommer påståendet att om politiken är rätt använd, den kan absolut inte skada oss. Mycket möjligt, men det ger oss ingen ursäkt för att ödsla vår tid och energi på det samma.

Vår orosfyllda tid fordrar att vi inte göra något, som inte bringar ett gott resultat.

När vi absolut vet, att den politiska makten endast ger återspeglings av den ekonomiska, då måste vi använda all vår tid och energi för att organisera oss ekonomiskt.

Industrial Workers of the World motsvarar alla anspråk på en god och tidsenlig organisation, den har inom sin ram, plats för alla som måste arbeta för daglön. Den adopterar inga patenterade idéer varken från Washington eller annorstädes, vi låta varje plats, och förhållande diktera metoder som äro lämpliga. Praktiken har visat oss det vara det bästa. En uppmaning till alla som ännu stå utanför vår organisation: Bliv medlem av I. W. W., inte endast med att bära ditt medlemskort, det är endast första steget, utan studera dess principer och metoder. En uppmaning till dig sedan att blivit aktiv till att organisera dina arbetskamrater är överflödig.

När du kommer dithän, sedan kan inga fängelser, hotelser eller polisklubbor i världen få dig tillbaka till ditt gamla tanklösa liv. Din revolutionära känsla dör endast med dig.

Satanus.

GNISTOR.

Under nuvarande förhållande tar det de mesta av oss att arbeta två dagar för att förtjäna vårt dagliga bröd.

Under gamla romarrikets dagar måste de maktägande kläda slaverna så de till det yttre inte kunde igenkänna varandra, rädda för att om slaverna komme till kännedom om sin styrka och antal det bleve farligt för de maktägande. Undrar om det inte är på tiden för våra dagars kapitalister att göra sammalunda?

\$25,000 och \$10,000 borgen begäres för var och en av de 166 arresterade I. W. W. männen. Att icke de skäms att taga "I. W. W. guld" — Det liknar förräderi! Nej! vi propagerar icke sabotage. Vi kom från Minnesota, you know.

Huru länge?

Huru länge skall du sova? Vakna upp du slav. Huru länge skall du tala, Grottekyrnans luft så kvav? De bundit har din hand Men fri du bliva kan, Om blott du villig är, I röda ledet ställa dig Och bli en kämpe där, Vi vinna skall vår strid.

Hur länge skall du ligga, Uti stoftet böjd? Huru länge skall du jigga, Om frälsning från himlens höjd? Du son af moder jord. Ej offras skall ditt blod, Av våldets tyranni, Du proletär som bunden blev, Än kan du bliva fri, Blott ställ dig i vårt led.

Huru länge skall du lida, Piskans hårda slag? Huru länge skall du bliva Lydig tyranniens lag? Stå upp du proletär, Nu tiden inne är Att fängslet bryta ned, Och slå till jorden var tyrann. Säg, skall du var med, Då stormen bryter fram? George Thoren.

Brev från Spokane

Spokane, Wash., d. 10 okt. 1917. Sträcken inom lumberindustrin här i västern, vilken genom omröstning beslutades att överflytta till arbetsplatsen, börjar att visa goda resultat. Flera arbetsgivare börja nu att giva in till åtta timmarsdagen och bättre sanitära förhållanden, och jag tror det inom ej för långt avlägsen framtid, åtta timmarsdagen blir en verklighet i hela lumberindustrin.

Vi vinna ingenting utan att strida, så därför låt oss ej sluta upp med agitationen då några av våra fordringar äro beviljade. Nej, det återstår för oss nu att intensivare än förut bedriva vår agitation och hålla lederna fast till sammans. Den stora förföljelse och masshaktningar som företogs av de civila och federala myndigheterna på anmodan av lumbertrusten, skall väl sporra varje tänkande arbetare till att inse nödvändigheten av att starkare sluta sig tillsammans. Nära ett hundra av våra kamrater sitta inspärrade i fängelse och "stockades" i Idaho.

Den sista legislaturen i staten Idaho antog en lag kallad, (Law against Syndicalism.) De försöker nu att anklaga och döma våra kamrater under denna lag.

Den första ransakningen kom upp i Saindpoint för några dagar sedan, juren i målet kunde ej enas, så en ny rättegång måste kallas. Lumbertrusten gör allt den kan att få våra kamrater inspärrade för lång tid i fängelseshälor. Så har vi dessa hundratals av agitatorer och valda tjänstemän i vår organisation arresterade och vilken rättegång kommer att försiggå i Chicago.

Kamrater, landet runt, vi måste anstränga oss till det yttersta att giva dessa kamrater vårt stöd. Agitera, organisera. Samla pengar och sänd till de olika försvarskommittéerna. Understöd våra tidningar, Allarm, Industrial Worker och Solidarity. Charles L. Anderson.

Vi får höra att vi kan leva för 30c om dagen. Mycket möjligt; men hur länge?

A. F. L. är icke en politiskt intresserad organisation. "I hellske heller. Det är av ren olyckshändelse som Sam. Gompers hängde ut sin skylt i Washington, D. C.

Man lär så länge man lever, säger ordspråket. Av allt att döma kommer judge Landis att få lära en hel del om Industriell fackföreningsrörelse på gamla dar.

Vivis.

Orgainserade arbetare -- vakna!

Amerikas arbetarörelse är i dag mitt uppe i den mäktigaste striden av dess existens. Icke sedan första tanken av organisation i detta land har här förkommit något liknande till vad som kommer att äga rum under de kommande processerna mot dem, som blivit tagna ur arbetarnes leder och anklagade för "förräderi."

Från alla håll kommer underättelser om massarresteringar av arbetarorganisationernas tjänstemän och aktiva medlemmar, icke blott dem men andra vilka med penna och röst förfäktat arbetarnes sak, hava mött med samma förföljelse.

I Chicago hava Wm. D. Haywood, Ralph H. Chaplin och andra blivit arresterade. Spokane och Seattle rapporterar arrestering av James Rowan, J. A. McDonald och många andra. Från Fresno, Cal., kommer underrättelse om arrestering av femton kamrater. Detsamma kan sägas om New York City, där Ettor, E. G. Flynn, Tresca, Giovanitti och en grupp av andra blivit inburade. I Minneapolis Forest Edwards, Ted Fraser, Dan Buckley, C. L. Lambert, Peté Dailey, Ragnar Johanson, Carl Ahlteen och Sigfrid Stenberg, och ännu fortvara arresteringar.

Anklagelsen mot dem alla är densamma: "förrädiska stämplingar," men kan klarligen läsas som "Skall arbetare tillåtas förklara sträjk under krigstid?" Detta synes ligga under alla anklagelserna.

Frågan är av allra största vikt för det organiserade arbetet. Det gäller själva existensen icke blott av "The Industrial Workers of the World," men av alla arbetarorganisationer.

För att kunna möta det stora behovet i den kommande federala processen mot alla de organiserade män och kvinnor vilka sitta fängslade den största försvarsfond i arbetarrörelsens annaler måste samlas och användas för deras försvar.

Sänd alla bidrag till Minneapolis Branch of The General Defense Publicity Committee, Box 1776, Minneapolis, Minn.

TANKESTÄLLARE.

En arbetarhär kan icke göra något bättre än att kämpa till sist man och dö för friheten, ty det straff en segrende överklass utkräver skall i annat fall komma de besegrade att bittert ångra, att de ej så dyrt som möjligt sålt sina liv. Fråga de pariserarbetare, som deltog i kommunen 1871! — Johan Sandgren.

Expropriationen — det är det lösenord som måste bli den kommande revolutionens, så framtid den icke vill förfela sin historiska mission. — Peter Krapotkin.

Människan lever icke allenast av höga tankar och vackra tal; hon måste också ha bröd. Magen har större rätt än hjärnan, ty det är den som när hela organismen. — Peter Krapotkin.

Framtiden tillhör icke den privata ägendomen, icke småbonden fastkedjad vid ett jordstycke som knappast ger honom föda, framtiden tillhör det kommunistiska jordbruket. Och endast det — ja, endast det kan av jorden hämta det som vi ha rätt att vänta av den. — Peter Krapotkin.

Av intet skapade Gud himmel och jord och senare skapade människorna Gud av samma obestämbara material. — Adams-son.

Allarms gnistor bör förvaras i närheten av gasolin för att kunna få den önskade explosionen i rätta ögonblicket. Sätt maskinen i gång. Full fart framåt.

Margret.

Köp I. W. W. Liberty Bond

Upprop

Kamrater!

För första gången i Allarms historia, måste vi sända en uppmaning till alla kommissionärer, att redovisa för erhållna exemplar fortast möjligt.

Som ni alla förstå, kan vi inte få allting att arbeta så maskinmässigt som våra föregångare, allting tager tid, böcker och adresslistor äro inte fullt klara ännu efter fängslandet av vår förre expeditor, så ni måste göra eder en föreställning om de svårigheter vi har.

Insänd full redovisning för erhållna exemplar av Allarm, och vi skall fortast möjligt ge alla kommissionärer en full förklaring angående deras ställning till "Allarm."

Snar handling är livet för vår tidning.

Till alla kamrater som fråga efter bidragslistor, vill vi meddela, att sådana har ännu inte blivit tryckta. Orsaken varför vi inte sända bidragslistor till alla kommissionärer var, att det var förknippat med för mycket arbete och omkostnader, för vad resultat vi kunde vänta av detsamma.

En uppmaning till alla kamrater som anser sig kunna vinna något genom bidragslistor att göra sådana själva, och på så sätt vinna samma resultat som om vi sände dem. För alla som frivilligt insänder bidrag till tidningen skall vi full redogörelse i nästföljande No.

Skall vi döda vår egen präss? När som avgrundens alla makter äro mot oss, skall vi då själva ge dem en hjälpsam hand för att vinna deras mål.

Äro vi inte skyldiga oss själva en bättre förståelse av situationen. De hava tre av våra mest aktiva Allarm-kamrater inom sitt ruttna fängelse, i akt och mening att döda vår tidning. Skola de lyckas? Svaret ligger hos eder, kamrater, landet runt.

Fart i arbetet för Allarm, och vi skola visa våra förtryckare att vi hava en förståelse för vårt eget bästa.

Tidningskommittén.

Forts. från första sidan

jag och kolhandlaren voro själviska, men vad bryr jag mig om det nu, efter allt kommer jag en dag till himmelen och där behöver jag inte köpa kol, halleluja, pris ske gud!!!

Och dylikt idioti skall man tvingas att lyssna till! I ett fritt land! Fy fan! —

Efter honom kom en välmenande gammal dam och tala om lydnaden. Hon hade en son som var gardist och han skrev brev till henne om hur han åtog sig ej alltför svåra uppdrag frivilligt. Han skulle också gå till kriget, — ja hon syntes inte tro på "frid" förrän hennes son hade tagit alla artillerihastorna till Frankrike! Så skulle det sändas biblar dit och se'n så, — halleluja, o. s. v. Så kom en gammal man upp. Han tog bestämt avstånd ifrån att skulle tala om kriget, — han visste kanske att en hel del av "brottslingarna" som lyssnade hade besysslats för att ha en avvikande uppfattning. Han sade också att han själv suttit i fängelse och han hade nog en minnelse om detta!

Den gamla damen vart fly förbannad, och började uttala sin och pojken sin uppfattning om kriget. Det urartade i att den kränkta modern demonstrativt lämnade "vittnesskaran och gick hem, äkta kristligt ilsken över att bli motsagd.

Strax därefter slutade gudstjänsten med texten "Frid på jorden."

Okt. 7, 1917.

Industriell konspiration

Cook County Jail, Chicago okt. 23 1917.

(Av Carl Ahlteen)

I dessa dagar rinnes i mitt minne oilkla händelser, brutaliteter utan like, utförda av utsugarna gent emot oss arbetare.

Vi vilja ej draga fram detta, men de få vi komma att draga fram äro blodiga nog och hänsynslösa nog att visa varje arbetare att det har pågått en oupphörlig "Industriell konspiration" från storkapitalets sida mot arbetarklassen i en följd av år. Clarence Darow — numera patriot, skildrar på ett tilltalande sätt de olika bragderna i sin broschyr, "Industrial Conspiracy."

Hela denna kedja av förtryck och förföljelser, har en brännpunkt, en riktning och en mening, — den att krossa varje försök från arbetarklassens sida att resa sig och i organiserat tillstånd tilltvinga sig sin rätt i samhället. Denna naturliga rätt arbetarna som klass ha, och beklagligt nog — gruppvis strida för att vinna, är fullt kontroll av produktions- och distributionsmaskineriet.

Meningen är med detta att var och en som utför samhällsnyttigt arbete skall ha bestämda rätt över produkternas distribution.

För att så kort som möjligt visa Allarms läsare att de olika förföljelserna mot I. W. W. har varit och äro en kedja av mord och fängslande av arbetare för vinna av fullkomligt kontroll över arbetarklassen i sin helhet, börja vi med den blodiga händelsen i Salt Lake City, Utah, där Joe Hill rent kallblodigt dödades.

Med detta mord tänkte man stanna alla inspirerade arbetarsångare, vilka sjungna entusiastiskt ha en oerhört medryckande värkan.

Knappast ett år kunde gå av stapeln förrän vi finna ett nytt ännu bruttare mord begånget i Everett, söndagen den 5 november.

Obs. den under året tilltagande mordlusten. Den 1 aug. detta året hängdes den djärve stridskamraten Frank Little i Butte, Mont.

Knappa hade blodet hunnit stelnat förrän den mörkaste av alla planer lades ut — den att fängsla 166 medlemmar av I. W. W. och anklaga dem för "Conspiracy." Man tänkte med detta helt förlama I. W. W.

Varför nu detta? Några säger att det är för att I. W. W. har haft en massa sträcker som hindrat statens krigsplaner.

Ett svar som endast understryker en hos arbetarklassen gällande mening, den nämligen — man tänker att nu vid detta högtidliga tillfälle när många slavers hjärnor bedövats med patriotism kunna för alltid förbjuda arbetarna att sträcka och på detta sätt tilltvinga sig mera av livets goda. Vi äro medvetna om att sedan krigets början har arbetarnas löner mistat omkring 70% av sin förut svaga köpkraft och i motsats därtill har kapitalets profit höjts i många fall upp till 475% under samma tid. Vilket nedrigt, blodigt hån mot arbetarklassen — först döda en del av dess agitatorer, höja levnadsomkostnaderna över 70% och sedan häkta massvis av dess medlemmar och anklaga dem för en förseelse som de själva utsugarna äro skyldiga till.

Är det patriotiskt att taga krigsprofit, så måste det i alla sunda människors namn vara lika patriotiskt att taga krigsdraglön.

Nu kan det däremot bevisas att arbetarnas lön över huvud taget har mistat 70% av sin köpkraft, och nu kommer man och ropar i öronen på oss arbetare, att vi äro

En uppmaning till medlemmar och sympatisörer

Till stor glädje för oss, men desto mera missräkning för kapitalistklassen, har inte stridslusten organisationsförmågan eller solidariteten brutits inom I. W. W.

Deras klumpiga försök att förstöra vår organisation har väkat motsatsen till vad de vänta. "Halleluja." Kommunikationer inkomma varje dag och upplysa oss om att nya "locals" bliva organiserade, samt att stridslusten är starkare än någonsin. Det tager mycket innan slaverna väkna, men kapitalisten skall nog finna att det tager mer att söva dem igen.

Det är glädjande att höra, den stora massan får förståelse för saken, och dess rätta innebörd.

Men göra vi allt vi kan för att ekonomiskt hjälpa till att försvara våra klassfångar?

Vi förstår det tager stora summor för att ge dem så god och opartisk rättegång som detta goda kristliga samhälle tillåter, men det är vår skyldighet att vi visa förståelse för vår gemensamma sak.

Det är onödigt att upplysa; det är inte våra kamrater som skall provas i kapitalistens rättssalar, utan vår gemensamma sak, och oss som nu äro aktiva.

Utgången beror inte på dem som nu äro inom fängelsets murar, utan på oss som äro på utsidan.

Vår aktivitet avgör deras öde, och vår gemensamma sak.

Efter som inget bestämt datum har blivit satt för förhör, tanken har vaknat upp att det skulle vara en god idé försöka få några av våra kamrater ut på "bail."

Som svårigheterna att få någon "property bail" godkänd i norra Illinois, det har blivit beslutat fråga medlemmar och sympatisörer för en kort tids lån. Sådana lån kan bliva \$20.00, \$50.00, \$100.00 eller mera, och till att användas för nämnda ändamål endast.

Om någon av långvarna skulle av en oförutsedd händelse behöva sina pengar innan de bliva lagligt frigivna, General Defence Committee lovar att göra så inom några dagar efter tillskrivandet.

Alla lån som göres för nämnda ändamål tillskriv General Defence Committee, 1001 W. Madison Street, Chicago, Ill., tydligt, så misstag undvikas. Utskriv alla checkar och money orders betalbara till Wm. D. Haywood, för undvikande av extra besvär när de skola växlas.

Hoppas att alla som äro i sådan ekonomisk ställning, så de kan ge sådana lån, de gör det för en god sak. Vi förstå vad värde några av de fängslade kamraterna kan hava för vår organisation, om försatta i frihet.

Till alla som inte äro så lyckligt lottade ekonomiskt, så de kan ge lån, uppmanas att ge allt vad deras ekonomiska ställning tillåter fortast möjligt. Snar hjälp är dubbel hjälp.

Låt oss alla draga vårt strå till stacken! Var som bidragslistor inte äro cirkulerade, enskilda individer kan insända bidrag till,

General Defence Committee.

1001 W. Madison St., Chicago, Ill. betalbar till Wm. D. Haywood.

landsförrädare, fängsla oss, och naturligtvis vänta på det ljusa ögonblicket att få ställa oss mot väggen och skjuta ner oss.

Varför våga de detta?

Jo, därför att arbetarna beklagligt nog strida i grupper mot den gemensamma fienden, vilken uppträder som klass mot oss — i en strid som är blott och bart klassstrid. Det är arbetarklassens skyldighet såsom klass att tillintetgöra den gemensamma fienden om vi skola lyckas att hålla vårt huvud upprätt, värdigt arbetare i det 20de århundradet.

Vi äro nu i rovdjurets klor, i deras speciella helvete i Chicago där Chicago-anarkisterna blevo hängda. Vi vänta samma öde, ty kom ihåg att det är samma intresse som håller oss här.

Nu är det upp till varje arbetande man och kvinna, oberoende av uppfattning, att se till att ej mera offer kommer att falla för detta sällskap. Håll detta för ögonen att nu äro de där, nästa gång kan det vara din eller min son och min dotter. Vi bedja ej eder så mycket för vår skull att skynda till undsättning, om vi ej voro medvetna om att innan våra ögon hunnit sluta sig äro nya offer valda.

Resultatet av striden beror på dig man och kvinna med rött blod i dina ådror. Låt ej en kommande generations förbannelse vila över ditt huvud.

Du ser den nedriga konspirationen från kapitalets sida mot dig som klass. Handla som klass: organisera.

Samla också vad medel du möjligen kan. Håll möten och visa varje arbetande man och kvinna hur nedrigt planen är lagd ut för alltid behålla dem i förtrycket. Som klass är segern vår.

Ett nytt samhälle.

Samhällsnysser hava kommit och gått förut, och vi stå återigen på själva gränsen till ett nytt samhälle. Alla folk började med den samhällsform, som vi kalla primitiva kommunismen. När den ej längre tillfredsställde människornas behov, fick den ge vika för en ny form, familjekollektivismen. När människorna ej längre kunde fritt utveckla sig inom dess ram, kom feodalismen. Det feodala samhället måste i sin tur ge vika för kapitalismen, när de feodala institutionerna hade spelat ut sin roll och blevo till skada i stället för till gagn.

Nu har kapitalistssamhället nått ett stadium, där det icke längre fyller folkets behov. Det lägger hinder i vägen för vidare framsteg. Det gör den allra största delen av samhällsmedlemmarna olyckliga. Det passar ej längre samman med vår rätt att producera och distribuera. Kapitalismen måste gå, och ett nytt samhälle, som fyller mänsklighetens behov, måste intaga dess plats. Ett samhälle utan klasser, utan klassintressen, ett kooperativt samhälle, i vilket vi alla sträva till samma mål.

Och det är vi arbetare, vi syndikalister, (här i Amerika I. W. W.) som skola utföra detta stora historiska verk, denna väldiga sociala rekonstruktion. Och det finns inga andra än vi arbetare, som kunna göra det.

Vi hava det privilegiet att leva i det viktigaste historiska skede, som mänskligheten hittills upplevat. Förtryck och slaveri skola snart vara borta för alla tider. Fattigdomen skall försvinna. Fred och lycka och överflöd väntar oss. Vi behöva blott sträcka ut handen för att ta dem. Men handen heter industriell organisation, industriell solidaritet och direkt action.

Tom Mann.

STOR MASKERADBAL ANORDNAS AV WORKERS' COUNCIL TILL FÖRMAN FÖR DE ARRESTERADE KAMRATERNA I FÄNGELSET, TISDAGEN DEN 6TE NOVEMBER, KL. 8 E. M., A I. W. W. HALL, 11½ WESTERN AVE. INTRÄDE 25c. 10c BÖTER ATT INTE VARA MASKERADE. PRISER UTDELAS.

CHICAGO-BREV.

Här, i Jack Londons "industrial storm center" hade för någon tid tillbaka svenska revolutionära socialister och syndikalister förlorat all energi och initiativkraft i vad det angick uppbyggandet av revolutionär ekonomisk organisation.

Här hade försökts med lite av varje, s. k. fristående propaganda-klubbar av alla slag och uppgifter, samt med Verdandi. Med resultat att nämnda arbetare stodo mera splittrade och mera sektaristiska än någonsin. Och axelryckningens liknighetsfilosofi var förhärskande.

Men efter en del arbete organiserades då Västsidans Skandinaviska Recruiting Union av I. W. W. i feb. månad. Sakta och säkert växer densamma i numerär och stabilitet.

F. o. m. d. 15 okt. avhålls möte varje söndag kl. 7 e. m. i Jidlunds Hall, 745 N. Cicero Ave. Möjligen flyttar vi snart till en större och finare lokal.

Så i september organiserades den 2dra Skan. R. U., å Chicagos nordsida med över 20 medlemmar vid början. Två offentliga möten ha redan avhållits. Det sista till kamrat Carl Ahlteen's försvar, varv inbringades 23 dollars att sändas till Minneapolis. Ett Solidariskt hälsningstelegram avsändes till Ahlteen i fängelset.

Nordsidans R. U. möter varje söndag kl. 10 f. m. å I. O. G. T. Hall, 1041 Newport Ave. Chicagos skandinaviska lönearbetare uppmanas att taga steget fullt ut och ingå i I. W. W., den enda verkliga proletärorganisation i Amerika.

Vi ha gott hopp före nyåret ha en 3dje Skand. R. U. här, nämligen i Englewood-distriktet.

Näst i ordningen kommer So. Chicago och Pullman.

Gemensamma agitationskommitté är vald. Den stundande vintern agitations- och organisationsarbete kommer att bedrivas energiskt.

Det är ändå ett gott tidens tecken då revolutionära arbetare äntligen börja inse att de icke kunna "filosofera" omkull det gamla våldsamhället. Utan fordras det ekonomisk kamporganisation med solidariska handlingar av varje man och varje kvinna.

Vår lösen är: Chicagos Skandinaviska lönearbetare, män och kvinnor för I. W. W.

Watch us grow! E. M.

Glöm ej vår nya sångbok

Rekvirera och sprid vår nya praktiska sångbok. Priset är 10 cents pr. st., då 10 eller fler tagas 5 cents per st.

Om alla kommissionärer sände för 25 exemplar var av I. W. W. skandinaviska sångbok, så vore Allarms ekonomiska ställning tryggad.

SJUNG!

I sång och musik finnes uttryck för alla de tusen olika känslor som domgera människan.

Sjung!

Vi minnas att för några månader sedan påstod nyhetstidningarna att en eller flera tyskar ställt till så att I. W. W. gått på sträck i gruvor, sågverk och skogskampar. En socialisttidning omtalar nu att i sanden på Pacific-kusten ha de påträffat fotspår efter en stor tysk, och tidningen tror att det var den som hade ställt till med sträjkerna, för han hade rysligt stora fötter och traskor. Tärna voro vända mot Berlin så han har troligen gått hem igen. Så nu få vi kanske fred i landet.

S. G.

Upprop till tjänsteflickor

(Fördröjt på grund av masehåktningar-na.)

Har du något mål att arbeta för annat än att utföra andras hussysslor? Är du nöjd med din ställning i samhället? Nöjd med att framläpa ditt liv till andras bekvämlighet utan att ha någon tid eller tillåtelse att tänka på din egen? Man fordrar av dig att du skall inlägga all din energi och all din själ i ditt arbete, så att så litet ansvar som möjligt faller på husmodern med avseende på hemmet och barnen. Har du inga högre anspråk på livet än att vara slav åt överklassen som tillägnat sig det som borde tillhöra alla. Du har lika stor rätt att njuta av tillvaron som dina husbönder.

Men emedan de hava gjort all egendom till sin hava de blivit mäktiga och följaktligen måste du sälja din arbetskraft, det enda du äger, till dem för att kunna leva. Denna omständighet begagna sig de mäktiga av och göra dig till slav. De bestämma hur mycket arbete du skall utföra om dagen och hur stor din lön skall vara. Man frågar dig aldrig hur mycket du kan eller vill utföra på en dag. Man bara fordrar, att så och så mycket skall vara gjort. Om det tar upp till 12—14 timmar om dagen därtill är dem alldeles likgiltigt. Allt detta kan man utprässa från tjänarna, emedan dessa stå utan något som helst skydd. De äro icke organiserade. Organisation är den enda vägen till förbättring af tjänarnas förhållanden såväl som alla andra medlemmars av arbetsklassen. Ryck därför upp dig ur föroffningen! Gör gemensam sak med de andra löneslaverna! Slut dig till den stora massan som kämpar för frihet! Kom med i den stora organisationen I. W. W. som innesluter alla arbetare inom alla industrier! Tag ut ditt medlemskort i dag! Tillskriv sekreterären för Domestic Workers Ind. Union No. 123, 904 Howell St., Seattle, Wash.

För alla dem som påstår att I. W. W. arbetar förutan program uppmanas att läsa nedanstående.

I. W. W. PRINCIPFÖRKLARING.

Arbetsklassen och arbetstjänareklassen har ingenting gemensamt. Det kan icke bli fred så länge miljoner av det arbetande folket lever i nöd och umbäranden, och de få som utgöra överklassen, har allt det goda i livet.

Medan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organiserat sig såsom en klass, tagit jorden med produktionsmedlen i besittning och avskaffat lönesystemet.

Vi finner att centraliseringen av ledningen över industrien på färre och färre händer, gör det omöjligt för yrkesföreningarna att mäta sig med arbetstjänareklassens alltid växande makt. Yrkesföreningarna åstadkomma ett tillstånd, som gör att en grupp arbetare blir ställda emot en annan grupp arbetare inom samma industri, därigenom nedgöra de varandra under lönestrider. Därför måste hjälpa yrkesföreningarna arbetstjänareklassen att vilseleda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetstjänarna.

Dessa deras förhållanden kunna förändras, och arbetstjänareklassens intressen upphällas endast genom en organisation formad så, att alla deras medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedlägga arbetet när en sträjk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom göra de en oförrätt till en oförrätt till alla.

I stället för det konservativa valpråket: "En god betalning för ett gott dagverke," måste vi på vår fana skriva det revolutionära: "ned med lönesystemet."

Det är arbetarklassens historiska mission att avskaffa kapitalismen. Produktionsarmar måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen när detsamma är avskaffat. Genom att organisera oss industriellt upplys vi det nya samhället inom ramen av det gamla.